

Ansgarkirkens - Andagt søndag den 17. maj 202

5. søndag efter påske. Johannesevangeliet 17, 1- 11

750 – 291 – 321

Nåde være med jer og fred fra Gud vor Far, og Herren Jesus Kristus.

”Dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har udsendt, Jesus Kristus.”

Hvad er evigt liv? Hvad er det at kende Gud? Et erindringsbillede: Det lille barn har lige spist. Det er skiftet. Nu ligger hun på et tæppe på gulvet. Jeg lægger mig ned ved siden af den lille. Det er nu ikke helt let at komme så langt ned. Jeg stikker en finger ind i hendes lille hånd. Hun griber den og holder den fast. Tænk, så stærk hun er – og så er hun kun ét år. Hun ser mig ind i øjnene. Så bryder smilet frem, og hun griner over hele hovedet. Jeg smiler til hende. I smilene kommer vi hinanden nær. Det er som om vi bæres af en magt og en kærlighed, som både er i os og over os. Et helligt øjeblik. Et glimt af evigheden. Det evige liv er også her og nu. En fylde af kærlighed. Tid er ikke blot udstrækning, men dybde. Jeg kan stadigvæk så mange år efter genfremkalde mig den dejlige oplevelse med mit lille barnebarn,

Hun blev tre år. Jeg forrettede begravelsen. En lille pige med Downs syndrom, har skænket mig en erfaring af Guds evige kærlighed. Jeg er vis på, at hun gav mig et glimt af det evige liv. En hilsen fra der, hvor hun nu er.

Jeg holder så meget af det første. De første lysegrønne nyudsprungne bøgetræer. Den første lærke, den første vibe, den første stær. Og særligt: den første svale. Et tegn på Guds skabelse, naturens skønhed- et spejl af

Paradiset. I den første svaes flugt oplever jeg et glimt af evigheden. En hilsen fra lysets hjem.

Men det er jo som jeg oplever det og tyder det. Der er så meget, som modsiger de lykkelige øjeblikke. Der er liv, der bliver til.

Der er liv, der går til grunde. Der er tilblivelse og tilintetgørelse, der er glæder og sorger. Der er en lille smilende pige – der er en gravsten på Lodbjerg kirkegård.

Men hvorom alt nu er: Jeg synes, at vi i al den kærlighed og skønhed, som vi får skænket her på jorden, kan få et glimt af evigheden. Jeg tror, at kærligheden er først og størst. Den er den, før den modsiges. Et lille øjeblikks oplevelse af kærligt nærvær, de små børns smil, de varme hænder, de kærlige ord kan overskygge mange erfaringer af lidelse og død.

Jo, der er glimt af evigheden i dette liv. I alt, hvad vi oplever smukt og sandt og kærligt. Men det kan være som lysglimt i mørket. Som håb i en tid, hvor meget kan synes så håbløst. Lysglimt i mørket. Og dog nok til, at jeg tør sige og tro: det sandsynligste er, at der findes en kærlig magt, der har ladet livet blive til og opretholder det. Gud møder os i det lille barns smil og i den første og alle de næste svaler, i den hånd, der holder i den syges hånd, i al den hjælpsomhed og omsorg, vi får og giver i hverdagen. Og synes du, at tegnene på Guds kærlighed er for få, så er der en mulighed for, at der kan blive flere: Ved at gøre kærlighedens gerninger, ved at bøje dig ned til den lille, ved at tage ”vare på skønheden, varmen, som om du bar et barn, varsomt på armen. Du kan gøre Gud tydeligere for din næste og dermed for dig selv. Du kan være med til at fylde øjeblikke med evighed.

Men Guds åbenbaring i naturen, i menneskelivet – i dit og mit liv- er altid tegn til modsigelse. Gud har valgt at åbenbare sig tydeligere, på sin egen måde i Jesus Kristus.

I den salme, vi begyndte gudstjenesten med, og som også blev sunget da mit barnebarn lille Kamille blev døbt, og da hun blev begravet, synger vi om Guds søn, som er ”børnevennen stor”, som har lovet os ” Guds Himmeriges fryd”, ”som bærer barnet op til Gud på armen”. Og til hvem vi kan synge og bekende:

O du, som os velsigned og tog i favn de små,
 en morgen se vi dig i Paradiset;
 du lærte os til Gud vore øjne opslå,
 evindeligt være du lovpriset.

I dette menneske, Jesus Kristus, i hans liv, i hans forkyndelse, i hans lidelse og død, i hans opstandelse og i hans kærlige nærvær i forkyndelsens ord, har Gud tydeligere vist os sin magt og kærlighed. For Gud er magt og kærlighed ét og det samme. Gud udøver sin magt alene ved at elske. Det er kristentroens særkende, at Gud har åbenbaret sig i Jesus Kristus. At kende ham, er at kende Gud.

Søndagens evangelium er en del af det, man plejer at kalde Jesu ypperstepræstelige bøn. Den bøn, Jesus beder til Gud for os på tærsklen til hans korsfæstelse. Også gennem den bøn lærer vi Gud at kende.

Jesus sagde: ” Min time er kommet”. Jesu time er hans lidelse, korsfæstelse og død. Det er underfuldt.

Guds magt er udfoldet i hans selvhengivende kærlighed. Lidelse og død ser ud som afmagt, men i den frivillige hengivelse i kærlighed når Guds magt sit højdepunkt. Kun hjertet kan gribe det. Den kolde fornuft bukkes under. Det gør den altid.

”Ingen har større kærlighed end den, at sætte livet til for sine venner”. Gud er kærlighed. Guds kærlighed er korssets gåde. Livets sejr i døden.

Jesus sagde til Gud: Du har givet mig magt over alle mennesker, for at jeg kan give evigt liv til alle, som du har givet mig. Det vil sige, at Jesus gik i døden for hvert eneste menneske. Det kan der ikke ændres ved. Var det ikke tilfældet, var Gud enten ikke kærlig eller havde ingen magt. Men forinden må der ske en tilgivelse, en forvandling og genoprettelse. En ny himmel og en ny jord.

I dag beder Jesus især for os, der er hans menighed, os, der er døbt til at tilhøre ham, os der beder i hans navn til Gud. Et sted skal det jo begynde. Han beder om, at vi gennem ham må kende den eneste sande Gud, at vi må tro, at vi må være ét med ham.

Hvad er evigt liv? Det er alle de glimt af kærlighed, som vi oplever i dette liv og i det genrejste liv efter døden. Her og hisset, nu og i al evighed.

At kende Gud er at kende ham gennem Jesus, den korsfæstede, opstandne og levende frelser. Han er verdens frelser, men i dag går han tættere på og siger: Jeg er din frelser.

Det er på mange måder en underlig, anderledes og vanskelig tid, vi lever i nu, men også nu er der glimt af evigheden. Så er vi sat til at dele denne glæde med hinanden – og jo mere vi deler ud – jo mere er der til os selv.

Amen